

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΗΡΕΜΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ"

## ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

Δὲν πρέπει νὰ λυπάσαι... Ἐἴταν μοιραῖο  
ἔτσι ἥρεμα ἢ ἀγάπη μας νὰ σβύσῃ...  
Σὰν τὰ χαμόγελα πὸν κάποτε εἶχα ζήσῃ...  
(Ἔτσι δὲ χάνεται στὸν κόσμον κάθε Ὠραῖο;...)

Κι ἴσως μὴν ἄλλη ἀγάπη, πὸ μεγάλη  
— κι ὄχι σὰν ἄρρωστη ψυχούλα καὶ θλιμένη  
ὅπως ἐστάθηκεν ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα —  
ἴσως μὴν ἄλλη ἀγάπη σὲ προσμένει...

Βέβαια, εἴτανε κριμα... Τόσα ὥραῖα  
ὄνειρα νὰ ζήσουν τόσο λίγο...  
(Ἀλήθεια, τὰ θυμάσαι τὰ ὄνειρά μας  
τοῦ φθινοπώρου, στὸ παράθυρο κοντά;...)

Κι ὅμως μπορούσαμε καὶ μεῖς τὴν εὐτυχία  
νὰ βροίσαμε μὲς στὴν ἀγάπη, τότες· κι ἡ Χαρὰ  
ἴσως στὸ βάθος νὰ χαμογελοῦσε...  
Μὰ τώρα εἶν' ὄλ' αὐτὰ μὴν ἱστορία τόσο παλιά ..

Ἔ, ναι, δὲν πρέπει νὰ λυπάσαι. — Ἐἴταν μοιραῖο  
ἢ ἀγάπη μας ἔτσι ἥρεμα νὰ σβύσῃ...  
Σὰν τὰ ὄνειρα πὸν κάποτε εἶχα ζήσῃ,  
σὰν τίς Ἐλπίδες μου — ὅπως στὸν κόσμον κάθε Ὠραῖο...

ΙΣΑΝΤΡΟΣ ΑΡΙΣ